

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2012. évi november hó 6. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.246/2011/86. számú ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámít a 2012. május 16. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő.

Kötelezi a vádlott a másodfokú eljárásban felmerült 6.000 (hatezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Pécsi Törvényszék a vádlottat emberölés büntette, kifosztás büntette, valamint 3 rb. okirattal visszaélés vétsége miatt halmazati büntetésül 13 év börtönre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, továbbá kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlottés védője jelentett be fellebbezést a büntetés enyhítése érdekében.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján is az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt. A bejelentett fellebbezések nem megalapozottak.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattel megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek keretében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az alább megjelölt kivételtől eltekintve a perrendi szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Felderítette és megvizsgálta a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat, azokat rendkívül részletesen a logika szabályainak is megfelelően értékelve adott számot ténymegállapításairól.

A megállapított tényállás túlnyomórészt mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - mindössze kisebb mértékű helyesbítésre szorul.

Mellőzte a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 2. oldalának utolsó bekezdéséből a 2. és 3. mondatot, valamint a 3. oldal 1. bekezdését.

Az elsőfokú bíróság a tényállásnak a fentiek szerint mellőzött, a vádlott családon belül tanúsított magatartására vonatkozó részleteit alapvetően a vádlott édesanyja, **tanú1** nyomozás során tett vallomása alapján rögzítette. A tanút azonban a rendőri elővezetés sikertelensége miatt a bírósági tárgyaláson kihallgatni nem tudta, ezért a Be.296.§ (1) bekezdésének a) pontja értelmében felolvasással tette a tárgyalás anyagává a tanúnak a nyomozás során az első, valamint a második alkalommal tett előadásait. Hangsúlyozni szükséges, hogy **tanú1** a rendőrség előtt mindössze az első esetben tett vallomást, míg a második meghallgatásakor mentességi jogával élve a vallomástételt megtagadta. Mivel a tanú a rendőrség előtt az utolsó alkalommal a vallomástételt megtagadta, a tárgyaláson pedig nem jelent meg, így nem volt módja nyilatkozni arról, hogy mentességi jogával élni kíván-e.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság aggályosnak találta a legutolsó vallomása értelmében mentességi jogával élő **tanú1** vallomásának felolvasását, és annak értékelését, ezért azt a bizonyítékok köréből kirekesztette. E bizonyíték hiányában a tényállásnak a tanú vallomásán alapuló, a büntetőjogi felelősséggel közvetlen kapcsolatban nem álló részleteit is mellőzni kellett.

Egyebekben az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el az egyéb bizonyítékokat, így a vádlott előadását, a kihallgatott tanúk vallomásait, a helyszíni szemle jegyzőkönyv adatait, az orvosszakértői és elmeszakértői véleményeket, a DNS vizsgálatról készített jelentést, továbbá a híváslista adatait.

A vádlott az eljárás folyamán többféle előadást tett. A nyomozás során első alkalommal történt kihallgatásakor tagadta a bűncselekmény elkövetését, majd később ténybeli beismerő vallomást terjesztett elő, amelyben nem tagadta a bűncselekmény elkövetését, de a bántalmazás részleteiről, módjáról, intenzitásáról arra hivatkozással, hogy azokra nem emlékszik, nem tett részletes vallomást. Ugyancsak vitatta a szakítás esetére kilátásba helyezett fenyegető kijelentésének komolyságát, illetve a sértett korábbi többszöri bántalmazásának tényét. Mindössze a harmadik, 2011. év február hó 28. napján tett vallomásában ismerte el a fenti, korábban tagadott részleteket. Ekkor azt is vallotta, hogy a sértettet kapcsolatuk

során három alkalommal bántalmazta. Az ötödik kihallgatásakor az ölési cselekményhez kapcsolódó bántalmazás további részleteit is feltárta; három-négy tényérrel történő ütésen kívül három-négy ökölütést is elismert, ellenben még ekkor is tagadta a sértett fojtogatását.

Az elsőfokú bíróság a vádlott többféle vallomásaira figyelemmel helyesen járt el, amikor az általa vitatott eseményeket illetően az egyéb meggyőző bizonyítékok elfogadásával állapította meg a tényállást.

A vádbeli cselekmény előzményeiről, köztük a vádlott és a **sértett** kapcsolatáról, annak alakulásáról több tanú rendelkezett részletekbe menő ismeretekkel; nevezetesen a vádlott és részben a sértett lakótársai, különösen **tanú2, tanú3, tanú4, tanú5, tanú6**. Ezekről a körülményekről az említett személyek azonos tartalmú vallomást terjesztettek elő. Ezen túlmenően a sértett hozzátartozói is tisztában voltak a vádlott és a sértett kapcsolatának leglényegesebb elemeivel. Több jelentős körülményről tudtak beszámolni a sértett barátnői, **tanú7, tanú8** tanúk is, akik nyilatkoztak a vádlott féltékenységről, valamint a kapcsolat megszakadása esetére tett vádlotti fenyegető kijelentésekről. A vádlott a környezetében ugyanis több személy előtt hangoztatta a sértettel és családjával szemben élet ellen irányuló fenyegetőzését.

A cselekmény napján történt események is jól nyomon követhetők voltak a vádlott lakótársai, illetve a sértett barátnői, továbbá a sértett édesanyja előadása alapján. Így egybehangzó előadások álltak rendelkezésre a sértette utazásának időpontjára, a vádlottal való találkozásának helyszínére, majd a szálláshelyükig tartó útvonalukra nézve. Arra vonatkozó adat is felmerült, hogy a sértett nem teljesen saját elhatározásból ment a vádlottal a bűncselekmény színhelyére. A Áruház előtt tanúsított tiltakozó magatartását észlelte **tanú9** érdektelen tanú. A bűncselekmény helyszínén, a romos, elhagyatott épületben a sértettnek a bűncselekmény elkövetése előtti jelenlétéről szintén több személy számolt be. Ezek közül **tanú5**, valamint **tanú6** tanúk személy szerint azonosították a vádlott társaságában tartózkodó sértettet, míg a többi lakótárs arról nyilatkozott, hogy hangja alapján egy nő társalgott a vádlottal.

A bántalmazás módját, az ahhoz használt eszközt az elsőfokú bíróság az orvosszakértők által adott vélemény, valamint a helyszíni szemle adatai alapján megalapozottan állapította meg. A sértett koponyáján észlelt sérülések jellege, a helyszínen feltalált dobogón hátramaradó rongálódások és a sértett vérével megegyező vérszenyeződések alapján minden kétséget kizáróan rögzíthető volt, hogy a vádlott a fejsérüléseket a sértett fejének dobogóba történő többszöri nekivágásával idézte elő. A fojtogatás tényét az orvosszakértők a nyakon észlelt elváltozások alapján egyértelműen azonosítani tudták. A bántalmazás sorrendjét a tüdőben észlelt vérbelehelés igazolta: eszerint a sértett először szenvedte el a koponyasérüléseit, majd utána történt a fojtogatása, és az említett két sérülés együttesen idézte elő halálát.

A vádlottnak a cselekmény elkövetése után kifejtett magatartása is pontosan rekonstruálható volt, részben a holttest feltalálási körülményei, részben az elhunyt sértettet felfedező tanúk vallomása, továbbá azoknak a személyeknek az előadása alapján, akikkel a vádlott az elkövetést követően találkozott. Így tisztázható volt, hogy a vádlott a cselekményt követően előszöra utazott, onnan anyjához ment, majd **tanú10** társaságában és annak gépkocsijával érkezette. A lefoglalás adatai nem hagytak kétséget a vádlott által a sértettől megszerzett ingóságok, okiratok kérdésében.

A fentiek szerint helyesbített tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

A megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen vont jogkövetkeztetést a vádlott büntetőjogi felelősségére valamennyi cselekményével összefüggésben, és azok minősítése is mindenben megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az ölési cselekmény vonatkozásában a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság minősítő tevékenységével, és azokkal az indokokkal is, amelyek alapján a minősített emberölés megállapítására nem látott jogi lehetőséget.

Nem osztotta ugyanakkor az elsőfokú bíróságnak az ölési szándék formája vonatkozásában elfoglalt jogi álláspontját. Az irányadó tényállás szerint a vádlott először tenyérrel, majd ököllel ütötte a sértett fejét, majd az emeleti szintről lemenve a földszinten folytatódó bántalmazás során a földre kerülő sértett nyakát megragadta, s azt fojtogatta. Ezt követően még a hanyattfekvő sértett fejét több alkalommal, nagy erővel a fából készült dobogó éles szélébe ütötte. A sértett halálát a benyomatos koponyacsont-töréshez és agyzúzódáshoz társuló agnyomás-fokozódás, valamint a nyaki leszorítás következtében fellépett fulladás együttesen eredményezte.

A bántalmazás módja, intenzitása, az ütések száma, ereje alapján a vádlottnak tisztában kellett lennie a végzetes, halált eredményező következménnyel, amelybe nem kizárólag belenyugodott, hanem kifejezetten annak megvalósítására törekedve tanúsította erőszakos magatartását. A vádlott egyenes szándékára utalt a cselekmény utáni viselkedése is. A sértettet igyekezett elrejteni, ezért holttestét letakarta, a gyors azonosítását lehetővé tevő személyes tárgyait eltüntette. A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádlott egyenes szándékkal követte el az ölési cselekményt.

Hangsúlyozni szükséges, hogy a fojtogatással párosuló ölési cselekmények esetében a következetes ítélkezési gyakorlat szerint az elkövetők egyenes szándéka állapítható meg, hiszen a nyak nagy erővel történő szorongatásával az elkövetők kifejezetten a halálos következmény elérése érdekében cselekszenek.

A másodfokú bíróság a vádlott egyéb cselekményeinek minősítése vonatkozásában mindenben egyetértett az elsőfokú bíróság jogi érveivel. A cselekmények minősítését egyébként a vádlott, illetve védője jogorvoslati kérelmeikben nem is sérelmezték.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket túlnyomórészt helyesen tárta fel.

További nyomatékos enyhítő körülmény a vádlott fiatal felnőtt kora, azon belül is az, hogy a cselekmény elkövetésekor a vádlott a 18. életévét is mindössze két és fél hónappal haladta meg. Némileg azonban e körülmény súlyát csökkentette, hogy a vádlott már a cselekmény elkövetésekor is ügyészi megrovásban részesült, azt követően pedig több bíróság is büntetőjogi felelősségét állapította meg. A másodfokú bíróság további súlyosító körülményként értékelte, hogy a sértett a cselekmény elszenvédekésekor még a 16. életévét sem töltötte be.

Az egyebekben helyesen feltárt bűnösségi körülményekre figyelemmel az elsőfokú bíróság arányos, a középértéket némileg meghaladó szabadságvesztést szabott ki a vádlottal szemben, amely mind speciál-, mind generálpreventív szempontból szükséges a Btk.37.§-ában írt büntetési célok eléréséhez. Nem lehetett azt a körülményt sem figyelmen kívül hagyni, hogy a vádlott annak a személynek a sérelmére követte el a bűncselekményeket, aki a barátnője volt, és akivel a cselekmény előtt közvetlenül közösült. Erre a tényezőre is, valamint a cselekmény gátlástalan elkövetési módjára figyelemmel a büntetés lényeges enyhítését a másodfokú bíróság nem tartotta lehetségesnek.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk.99.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő továbbmenő beszámításáról.

A vádlott a Be.381.§ (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

P é c s, 2012. november 6.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.246/2011/86. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.217/2012/6. számú végzése folytán 2012. év november hó 6. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke